

ΣΤΕΝΑΓΜΟΣ

Ὡς ῥόδον εἶν' ὠραία
 Ὡς ἄνθος ποῦ βλαστάνει,
 Ἄλλ' ἢ γλυκεῖά της θία
 Ὀνείρου ἦτο πλάνη,
 Κί' ἀντί γλυκείας αὔρας
 Θυέλλας ἀπαντῶ.

Αἰσθάνομαι καμίνους
 Φλόγας παθῶν ἐντός μου,
 Ἐσβέσθησαν εἰς θρήνους
 Αἱ δᾶδες τοῦ νοός μου,
 Καί εἰς ἐρήμους μαύρας
 Τὸν θάνατον ζητῶ.

Ναὶ τὸν ζητῶ μέ πόθον
 Μὲ φλόγα ποῦ δὲν σβύνει,
 Πλὴν μέ φθονεῖ ἡ μοῖρα
 Κ' εἰς τὴν ζωὴν μ' ἀφίνει,
 Ποῦ ἄλλοτ' ἓνα κρίνον
 Μ' ἐφίλευσε τερπνόν

Τῆς τύχης ὅμως λαίλαψ
 Τὸν ἔδραξε βιαίως,
 Πρὶν τὸν ἰδῶ μ' ἠρπάγη
 Τὸν ἔχασα ταχέως,
 Καὶ μ' ὄμμα δάκρυ χύνον
 Κυττάζω τὸ κοινόν

ΚΑΛΑ ΓΕΡΑΜΑΤΑ

Εἶσαι νέα κ' εἶμαι γέρος·
 καὶ ἂν ἤμαι θὰ ντραπῶ;
 Ἐντροπή δὲν ἔχ' ὁ ἔρωρ·
 νέος, γέρος, σ' ἀγαπῶ.

Φεύγουν χρόνια μέ τὰ χρόνια
 φεύγουν ὦρα τους καλή·
 ἄς στιθάζωνται τὰ χρόνια
 σ' τὴ λευκή μου κεφαλή.

• Λευκή εἶναι ἄλλη ἐνοια!
 Φθάν' ἡ αὔρα νὰ φυσᾷ
 'σ τὰ μαλλιά μου τ' ἀσημένια
 τὰ μαλλιά σου τὰ χρυσᾷ

Τὸ πουλὶ τῆς Ἀφροδίτης
 ἔχει ἄσπρο τὸ πτερό·
 ἄσπρο εἶναι τὸ κλαδί της,
 τὸ μυρσῖνι τὸ χλωρό.

Καὶ σὺ ἄσπρη μὴ δὲν εἶσαι
 ἀνθηρὴ πορτοκαλιά;
 Μὴ λοιπὸν δυσαρεστεῖσαι
 διὰ τ' ἄσπρα μου μαλλιά.

Ὅλη χάρες ἂν ἡ νέα
 προχωρῇ ἀνατολή,
 καὶ τῆς δύσεως ὠραία
 εἶν' ἐπίσης ἡ στολή.

Μὴ νομίζης μέ ρυτίδες
 πῶς τὸ πρόσωπο χαλᾷ;
 Καὶ ἡ θάλασσα δὲν εἶδες
 μέ ρυτίδες πῶς γελᾷ;

Καὶ ἂν ἄρχισαν οἱ πάγοι
 νὰ μαραίνουν τὰ κλαδιά,
 τὸ ξερόκλαδο ἄς πάγη·
 ἔχω πράσινη καρδιά.

Σ' τοὺς χοροὺς καὶ σ' τὰ παιγνίδια
 ρίχνω πέρα τὸ ραβδί,
 κ' ἡ καρδιά μου εἶν' ἡ ἴδια,
 δὲν γερνᾷ, δὲν ἀπαυδεῖ.

ἔχω σῶμα γηραλέο,
 ὅμως αἰσθημα νωπό,
 κ' ὅσω ζῶ, λαλῶ καὶ πνέω,
 θὰ γελῶ καὶ θ' ἀγαπῶ

ΑΜΦΙΒΟΛΙΑΙ

Ἐν' ὧ εἰς γλυκείας ἐσπέρας
 γαλήνην τὸ πᾶν σιωπᾷ,
 ἐγὼ ἐρωτῶ τοὺς ἀστέρας·
 «Εἰπείτε μοι ἂν μ' ἀγαπᾷ»

Τὸ κάλλος σας μάτην ἀστράπτει
 καὶ λάμπ' εἰς τὰ ὕψη ἐκεῖ,
 ἀνίσως δ' ἄλλον ἀνάπτη
 τὸ βλέμμα ἐδῶ τὸ γλυκύ.

Τὰ δάση παιδρύνεις εἰς μάτην
 καὶ σὺ μουσικὴ ἀηδών.
 Εἰπέ τὴν πασῶν γλυκυτάτην,
 τὴν πρώτην εἰπέ τῶν ῥόδων.

Εἰπέ πῶς συχνὰ διαστέλλει
 τὰ χεῖλ' εἰς κρυπτόν στεναγμόν,